

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku B. Ż.-Ż.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o prawo do emerytury,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 12 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 grudnia 2014 r., sygn. akt III Aua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2014 r. Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] oddalił apelację B. Ż.-Ż. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 30 stycznia 2014 r. oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w G. w przedmiocie odmowy przyznania mu prawa emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.). Organ rentowy nie uwzględnił w stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Z. [...] w G. od dnia 1 stycznia 1972 r. do dnia 5 listopada 1990 r. na stanowiskach: konserwator, samodzielny elektryk, specjalista z zakresu napraw aparatury medycznej oraz starszy specjalista. Według ustaleń Sądu drugiej instancji, do obowiązków skarżącego w spornym okresie należała m.in. naprawa destylatorów, polegająca na odkamienianiu ich za pomocą kwasu

octowego oraz lutowaniu zbiorników, naprawa sterylizatorów, w których do izolacji termicznej używana była wata szklana i azbest, naprawa suszarek i destylatorów, naprawa wiertarek protetycznych; naprawa rtęciowych aparatów ciśnieniowych, polegająca na wymianie rtęci, wymiana grzałek i lutowanie ich obudów, naprawa oraz wymiana lamp halogenowych, wymiana i lakierowanie uzwojenia w silnikach elektrycznych, naprawa wyjąławiaczy, usuwanie usterek elektrycznych oraz szlifowanie szklanych rurek. Nie były to prace wymienione w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, dziale III pod poz. 77, 83 lub 84, a także w dziale XIV (prace różne), pod poz. 14, 17-20 oraz 25 ani w dziale VII pod poz. 9. Kwalifikując te prace Sąd drugiej instancji uwzględnił, że Z. [...] podlegał resortowi zdrowia, więc nie istniał przewidziany w rozporządzeniu bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danej gałęzi gospodarki. Ostatecznie skarżący nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach, przez co nie spełnił koniecznych warunków prawa do wcześniejszej emerytury określonych w przepisie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przez błędne zastosowanie i odmowę przyznania prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, mimo ziszczenia przesłanek nabycia tego świadczenia oraz obraży art. 233 § 1 k.p.c. przez jednostronne ocenienie materiału dowodowego. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, czy do stwierdzenia, że ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. potrzebne jest ustalenie, iż przez pełne 8 godzin dziennie (dobowy wymiar czasu pracy) wykonywał tylko i wyłącznie pracę w warunkach szczególnych, czy też możliwe jest wykonywanie w tym czasie innych czynności adekwatnych do zajmowanego stanowiska pracy, ale z pracą w warunkach szczególnych związanych merytorycznie. Odwołał się również do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Należy przy tym podnieść, że równoczesne powołanie się przez skarżącego na oczywistą zasadność skargi nie wspiera wniosku o przyjęcie jej rozpoznania, gdyż ujawnia, że nie dostrzegł on, iż przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. wykluczają się. Choć więc nie jest wyłączone równoczesne powołanie się na więcej niż jedną z przesłanek ocenianych w ramach przesądu jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, to jednak oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jednocześnie na twierdzeniu, że ta sama okoliczność stanowi istotne zagadnienie prawne oraz uzasadnia skargę w sposób oczywisty, jest wewnątrznie sprzeczne. Skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, iż konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego.

Mając także na względzie sposób argumentacji, polegający na powiązaniu zagadnień wykładni przepisów prawa materialnego z nieustalonym w sprawie faktem wykonywania przez skarżącego pracy w szczególnych warunkach, pozostający przez to w kolizji z art. 398¹³ § 2 *in fine* oraz art. 398³ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).